

Jo et llig i tu em contes

Jesús Ballaz ★ Sebastià Serra

bromera

La sopa de lletres

A Elsa i a Nico els agraden molt els fideus. Abans de seure a sopar, sa mare els digué:

-Hui menjarem una cosa molt millor que els fideus: sopa de lletres.

Elsa va escollir huit lletres. Les ordenà en el plat i escrigué amb elles: «gos», «lluna».

I, sense esperar més, es va menjar el gos i la lluna.

L'estora que mossegava

Òscar vivia amb sa mare, amb el seu gos, que es deia Gris, amb una àvia i amb dues ties tan avars i tan silencioses que a penes respiraven per tal de no gastar aire.

En aquella casa, cap de les dones alçava mai la veu ni un pam. Cosien i teixien calcetins de llana mentre escoltaven en complet silenci la novel·la que llegien per la ràdio.

Només els crits d'Òscar eixien disparats de tant en tant per la finestra i s'elevaven per damunt de la torre de l'església. Per allà dalt volaven també les aus, les campanades i els lladrucs de Gris.

Els veïns començaren a queixar-se dels lladrucs del gos i dels crits del xiquet. Per no molestar ningú, la mare va decidir folrar amb suro les parets de l'habitació d'Òscar i posar en terra una estora ben grossa. Tant el suro com l'estora absorbeixen les veus i els sorolls.

Una nit, Gris va decidir gitar-se prompte. No li agradava la sèrie que feien per la televisió, perquè eixia un ratolí que perseguia un gos.

Gris, enfadat, se n'anà a l'habitació. Amb els seus grunyits deia: «És mentida que un ratolí pugui perseguir un gos».

Gris es gità a dormir sobre la suau estora de l'habitació d'Òscar. Es trobà tan còmode i tan calentet que es va adormir de seguida.

Quan el xiquet anà a gitar-se, sense encendre la llum, xafà la cua del gos, que es revoltà contra ell i li mossegà la sabata.

Òscar cridà. Els seus crits volaren per damunt de la torre de l'església, encara que no es veien perquè no eren fosforescents.

Tampoc els va sentir ningú, perquè tots dormien.

L'endemà, el xiquet digué a sa mare:

–Mare, lleva l'estora de la meua habitació. M'ha mossegat.

Ella li replicà:

–Però, com saps que va ser l'estora, i no Gris, qui et mossegà?

–Com vols que em mossegara Gris, si és amic meu? Ha sigut l'estora.

Enroscat a l'estora dorm un lladruc, però abans que es desperte dormiràs tu.

Carbó no volia dormir sol

Nico tenia un burret negre. Li deia Carbó.
Estava fet de cuiró.

Carbó se sentia molt sol. Volia
tindre un amic que dormira
al seu costat.

Li buscaren companyia: una zebra. Les zebres
sempre van en pijama.

Nico col·locà les seues mascotes, la zebra i Carbó,
al peu del seu llit, damunt de l'estora. No volia que
Carbó li tacara els llençols.

La sort del burret

En un castell vivia un senyor que, de tant en tant, havia d'anar a la guerra per defensar el seu castell i les seues terres. Per fortuna, feia molt de temps que no hi havia guerres i les seues armes estaven prou rovellades.

Quasi tots vivien bé en aquell castell, persones i animals. Qui pitjor vivia era l'ase, a qui tocava fer els treballs més durs: llaurar la terra, transportar la llenya... A més, el seu amo era tan pobre que no tenia ni palla per alimentar-lo.

Un dels cavallers li va advertir:

–Si tractes tan mal el teu ase, es morirà de fam i ningú treballarà per a tu.

–I què puc fer, si no tinc res que donar-li de menjar?

–El tindrà uns dies a la quadra, amb els cavalls del senyor. Si menja el mateix que ells, en poc de temps es farà gros i fort.

El burret ocupà l'últim racó d'aquella quadra. Estava molt content.

No havia de treballar i menjava farratge i gra en abundància.

El burret maleïa la mala sort que havia tingut fins aleshores:

–Per què m'haurà tocat a mi ser ase al servici d'un miserable patge i no cavall al servici d'un senyor? Els cavalls sí que són afortunats!

Però resultà que, per aquells dies, el senyor d'un castell proper els declarà la guerra. Volia fer-se amb aquelles terres.

Els cavalls hagueren de marxar a la guerra amb els cavallers al lloç. El burret, en canvi, es quedà fent les tasques de sempre. Els treballs eren pesats, però no perillosos.

Passades algunes setmanes, tornaren els que se n'havien anat a la guerra. Però no tornaren tots. Alguns cavalls havien caigut en el camp de batalla.

Quan va veure el que havia passat amb els que compartien l'estable amb ell, l'ase es conformà amb el seu destí. Li tocava treballar molt, però no moriria en la guerra.

La son s'acosta al galop,
cavalcant a llocs del vent.
Tanca els ulls i espera-la
sense fer ni un moviment.

